

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

02 noiembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Țurcan Anatolie, Cobzac Elena, Guzun Ion, Boico Victor

judecând în ședință, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura UTA Găgăuzia, oficiul central, Gheorghieva Fedora prin care solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 18 februarie 2021, în cauza penală privindu-l pe

Bahov Mihail XXXXX, născut la XXXXX, originar și domiciliat în XXXXX.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 23.04.2019 – 21.08.2020 (prima instanță);
2. 18.09.2020 – 18.02.2021 (instanța de apel);
3. 07.06.2021 – 02.11.2021 (instanța de recurs ordinar).

Asupra recursului ordinar în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Comrat /sediul Central/ din 21 august 2020, Bahov Mihail învinuit în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, a fost achitat pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

1.1 Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, Bahov Mihail este învinuit că pe data de 26.11.2018, aproximativ la orele 17:00, intenționat, din interes material, cu scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane, aflându-se în veceul Centrului de creație pentru copii, situat pe str. Lenin 116, or. Ceadâr – Lunga, a sustras telefonul mobil de model „Xiaomi Redmi 6A”, la preț de 3199 lei, ce aparține lui Jelezoglo Raisa, cauzând ultimei un prejudiciu material considerabil.

Astfel, acțiunile lui Bahov Mihail, la etapa urmăririi penale au fost încadrate în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, după indicii calificativi „sustragere pe ascuns a bunurilor altor persoane, săvârșită cu cauzarea de daune în proporții considerabile”.

Prima instanță a indicat că, prin probele prezentate de partea acuzării, nu se confirmă comiterea infracțiunii de către Bahov Mihail.

2. Sentința primei instanțe a fost atacată cu apel de către procurorul în Procuratura UTA Găgăuzia, sediul Ceadâr – Lunga, Bratan Liudmila, solicitând

casarea sentinței, pronunțarea unei noi decizii, prin care Bahov Mihail să fie recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, cu stabilirea unei pedepse sub formă de închisoare pe un termen de 1 an, cu aplicarea art. 90 Cod penal, stabilindu-i termen de probațiune de un an, invocând că, conform art. 324 alin. (2) Cod civil (redacția de până la 01 martie 2019), cel care a găsit bunul este obligat să-l restituie proprietarului sau fostului posesor, ori, dacă acesta nu poate fi identificat, să-l predea autorităților administrației publice locale sau organului de poliție din localitatea în care a fost găsit; declarațiile lui Bahov urmează a fi apreciate critic, fără desfășurarea activităților speciale de investigație, telefonul nu ar fi fost găsit, ceea ce demonstrează rea-credința lui Bahov Mihail și intenția de a păstra acest telefon, intenție demonstrată și prin faptul că Bahov Mihail la scurt timp a introdus cartela SIM personală, mai mult, partea vătămată a indicat că la puțin timp după ce a uitat telefonul a rugat o prietenă să o sune și telefonul era deja deconectat; Bahov Mihail la găsirea telefonului urma să lase telefonul aprins ca proprietarul să poată suna și să-l restituie, în cauza dată telefonul fiind restituit proprietarului în urma utilizării mijloacelor speciale de investigație în cadrul urmăririi penale; prima instanță nu a luat în considerație divergențele din declarațiile învinuitului, care inițial a indicat că deodată a introdus cartela sim în telefonul ce nu-i aparține, însă nu avea scop de a o introduce în telefon, ulterior a declarat că, nu știe de ce a făcut așa, ulterior că avea probleme cu tata și nu avea timp să se adreseze la poliție și a uitat despre existența acestui telefon, dar a căutat pe internet cum se deblochează și a deblocat telefonul; aceste divergențe din declarațiile învinuitului au scopul de a duce în eroare instanța și de a evita pedeapsa, lucru reușit în prima instanță, or, învinuitul a ținut telefonul la el timp de 3 luni; prima instanță nu s-a expus asupra tuturor alegațiilor invocate în proces; învinuitul Bahov Mihail, fiind audiat în calitate de bănuit în cadrul urmăririi penale, a recunoscut vina, dând depoziții în acest sens, care corespundeau întocmai cu depozițiile minorei Jelezoglo O., în continuare, Bahov Mihail a depus cerere prin care a solicitat să fie încetată urmărirea penală în baza art. 109 Cod penal, în legătură cu împăcarea părților, având în vedere că a recunoscut integral vina și a reparat prejudiciul.

3. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 18 februarie 2021, s-a admis apelul, s-a casat sentința, s-a emis o nouă hotărâre prin care Bahov Mihail, învinuit în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, a fost achitat, or, fapta nu este prevăzută de legea penală.

3.1 Pentru a decide astfel, instanța de apel a constatat că, Bahov Mihail este învinuit că pe data de 26.11.2018, aproximativ la orele 17:00, intenționat, din interes material, cu scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane, aflându-se în veceul Centrului de creație pentru copii, situat pe str. Lenin 116, or. Ceadâr – Lunga, a sustras telefonul mobil de model „Xiaomi Redmi 6A”, la preț de 3199 lei, ce aparține lui Jelezoglo Raisa, cauzând ultimei un prejudiciu material considerabil.

Astfel, acțiunile lui Bahov Mihail, au fost încadrate în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, după indicii calificativi „sustragere pe ascuns a bunurilor altor

persoane, săvârșită cu cauzarea de daune în proporții considerabile”.

În continuare, instanța de apel a indicat că, prima instanță a dat apreciere eronată probelor cercetate în instanță.

Instanța de apel a menționat că Bahov Mihail fiind audiat pe 20.12.2018 în calitate de bănuț(v.I, f.d. 37), a povestit toate circumstanțele de depistare de către el a telefonului, recunoscând, că acestea a avut loc aproximativ la orele 17:00 la veceu de la Centrul de creație pentru copii, indicând în detaliu circumstanțele depistării, a exprimat căința și dorința de a se împăca.

Mai mult, instanța de apel a indicat că, versiunea inculpatului se combate prin declarațiile colaboratorului de poliție Chiosea Leonid(v. II, f.d. 5-6) fiind confirmate nu în deplină măsură de martorul Staev Gheorghii, la fel, instanța de apel a apreciat critic versiunea inculpatului că el a crezut primul avocat, că semnăturile nu poartă careva consecințe în procesele – verbale, el nu înțelegea importanța împăcării, căci nu s-a confruntat cu jurisprudența, de asemenea instanța de apel a apreciat critic declarațiile martorului Voroșnin N. audiat în prima instanță(v. I, f.d. 178 – 179), or, despre acest martor Bahov Mihail a indicat după ce și-a schimbat declarațiile, declarațiile martorului Voroșnin N. sunt derivative.

În continuare, instanța de apel a statuat că, chiar cu condiția că telefonul a fost depistat și procurat de inculpat în circumstanțele indicate în rechizitoriu, acțiunile lui nu formează componența infracțiunii ce i se încredinează, prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, ci rezultă elemente de răspundere de drept civilă.

În cauza examinată are loc întoarcerea în beneficiul său a bunului(pierdut), adică bunul care deja a ieșit din posesia proprietarului, iar în cazul furului bunul iese din posesia proprietarului în rezultatul acțiunilor active ale infractorului.

Instanța de apel a conchis că, telefonul mobil a fost pierdut de proprietarul Jelezoglo O. fără participarea lui Bahov Mihail, care doar și-a procurat bunul pierdut, nefiind cunoscut despre proprietarul acestuia, adică Bahov Mihail nu a întreprins careva acțiuni active pentru intrare ilegală în posesia bunului lui Jelezoglo O.

Reieșind din învinuirea înaintată lui Bahov Mihail, instanța de apel a conchis că telefonul minorei Jelezoglo Olga a fost pierdut(uitat) în loc public, iar Bahov Mihail, cu încălcarea cerințelor art. 324 Cod civil(redacția până 2019), și-a procurat bunul găsit, așadar în acțiunile lui Bahov Mihail lipsește elementul necesar – latura obiectivă a componenței infracțiunii prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal.

4. Decizia instanței de apel, este atacată cu recurs ordinar de către procurorul în Procuratura UTA Găgăuzia, oficiul central, Gheorghieva Fedora, indicând temeiul pentru recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, prin care solicită casarea deciziei, emiterea unei decizii noi, prin care a casa sentința și a-l recunoaște vinovat pe Bahov Mihail de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal cu stabilirea unei pedepse sub formă de închisoare pe un termen de 1 an, cu stabilirea unui termen de probațiune de 1 an, invocând:

- probele anexate la cauză confirmă vinovăția lui Bahov Mihail și anume că,

ultimul nu a găsit telefonul mobil cum a interpretat instanța de apel ci l-a sustras;

- declarațiile părții vătămate și a martorilor coincid complet și se corelează cu declarațiile lui Bahov Mihail date în cadrul urmăririi penale în calitate de bănuit, prin care a recunoscut vina și a dat declarații de recunoaștere;

- Bahov Mihail interogată în calitate de bănuit a recunoscut vina și a declarat că a luat telefonul, a ieșit în coridor pentru a vedea dacă vine cineva după telefon, nu a așteptat mult timp și a plecat.

5. La recursul ordinar declarat de către procuror, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, a depus referință inculpatul, prin care a manifestat dezacordul cu recursul înaintat, indicând că este inadmisibil ca vădit neîntemeiat motivând prin faptul că instanțele de judecată și-au argumentat suficient soluția în sensul vinovăției, inculpatul nu a comis infracțiunea de furt, el a găsit telefonul.

6. Judecând recursul ordinar în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit constată că recursul urmează a fi admis din următoarele considerente.

În speță se constată, că recurentul s-a conformat prevederilor art. 422 Cod de procedură penală și a declarat recursul ordinar în termen.

Conform prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța de recurs este în drept să admită recursul și să dispună rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Potrivit art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel. În vederea soluționării apelului, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor. Instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

Conform art. 101 Cod de procedură penală, fiecare probă urmează a fi apreciată din punct de vedere al pertinenței, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Instanța de judecată este obligată să motiveze în hotărâre admisibilitatea sau inadmisibilitatea tuturor

probelor administrate.

La chestiuni de drept se referă cele ce țin de faptul: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă normele de drept procesual penal au fost corect aplicate și hotărârea adoptată să conțină răspuns la toate motivele invocate.

În același context, Colegiul penal lărgit menționează, că hotărârile pronunțate de instanțele ierarhic inferioare trebuie să fie motivate atât în fapt, cât și în drept, în corespundere cu prevederile legislației în vigoare, pentru a permite instanței ierarhic superioare de a verifica corespunderea hotărârii pronunțate cu legea. Necesită a se avea în vedere că nu numai nemotivarea hotărârii, dar și motivarea insuficientă sau motivarea în termeni generali – vagi, reprezintă motiv de casare.

Colegiul penal lărgit constată că aceste prevederi legale deși sunt obligatorii, nu au fost întocmai respectate la judecarea prezentei cauze în ordine de apel.

La caz, Colegiul penal lărgit atestă că recurentul indică ca temei pentru recurs prevederile art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, în sensul că: faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Din conținutul recursului ordinar declarat se reține, că procurorul critică soluția adoptată de către instanța de apel, deoarece contravine circumstanțelor cauzei și probelor administrate în prezenta speță și nu corespunde cerințelor prevăzute de art. 414 Cod de procedură penală.

Coraportând decizia instanței de apel, la rigorile prevăzute de art. 414 Cod de procedură penală enumerate supra, se atestă că instanța de apel nu a ținut cont pe deplin de aceste cerințe și a comis următoarele erori de drept.

Colegiul penal lărgit consideră că instanța de apel a tras o concluzie nemotivată privind achitarea inculpatului din motiv că fapta nu este prevăzută de legea penală, fără a efectua o verificare multilaterală și obiectivă a probelor prezentate de partea acuzării în sprijinul învinuirii.

În conformitate cu prevederile art. 113 Cod penal, instanța de apel, era obligată să deducă din actele cauzei „(...)determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală”.

Astfel, Colegiul penal lărgit reține că din conținutul părții descriptive a deciziei atacate (f.d. 36 – 61 v. V), rezultă că instanța de apel contrar prevederilor art. 101, 414 Cod de procedură penală, a adoptat soluția de achitare a inculpatului pe motiv că fapta nu este prevăzută de legea penală, și nu a întreprins toate măsurile de a elucida toate circumstanțele esențiale, a omis să se expună pe următoarele chestiuni esențiale evidențiate în apelul procurorului și în cadrul judecării cauzei în ordine de apel.

Potrivit apelului declarat de procurorul în Procuratura UTA Găgăuzia, sediul Ceadâr - Lunga, Bratan Liudmila (f.d. 216 – 217 v. I), criticându-se sentința primei instanțe în partea achitării inculpatului de sub învinuirea de săvârșire a infracțiunii

prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, s-au invocat următoarele motive:

„- Potrivit art. 324 alin. (2) Cod civil (redacția de până la 01.03.2019) Cel care a găsit bunul este obligat să-l restituie proprietarului sau fostului posesor, ori, dacă acesta nu poate fi identificat, să-l predea autorităților administrației publice locale sau organului de poliție din localitatea în care a fost găsit;

- Depozițiile lui Bahov urmează a fi apreciate critic, fără desfășurarea activităților speciale de investigație, telefonul nu ar fi fost găsit, ceea ce demonstrează rea-credința lui Bahov Mihail și intenția de a păstra acest telefon, intenție demonstrată și prin faptul că Bahov Mihail la scurt timp a introdus cartela SIM personală, mai mult, partea vătămată a indicat că la puțin timp după ce a uitat telefonul a rugat o prietenă să o sune și telefonul era deja deconectat;

- Bahov Mihail la găsirea telefonului urma să lase telefonul aprins ca proprietarul să poată suna și să-l restituie;

- prima instanță nu a luat în considerație divergențele din declarațiile învinuitului, care inițial a indicat că deodată a introdus cartela sim în telefonul ce nu-i aparține, însă nu avea scop de a o introduce în telefon, ulterior a declarat că, nu știe de ce a făcut așa, ulterior că avea probleme cu tata și nu avea timp să se adreseze la poliție și a uitat despre existența acestui telefon, dar a căutat pe internet cum se deblochează și a deblocat telefonul;

- aceste divergențe din declarațiile învinuitului au scopul de a duce în eroare instanța și de a evita pedeapsa, învinuitul a ținut telefonul la el timp de 3 luni;

- învinuitul Bahov Mihail, fiind audiat în calitate de bănuit în cadrul urmăririi penale, a recunoscut vina, dând depoziții în acest sens, care corespundeau întocmai cu depozițiile minorei Jelezoglo O., în continuare, Bahov Mihail a depus cerere prin care a solicitat să fie încetată urmărirea penală în baza art. 109 Cod penal, în legătură cu împăcarea părților, având în vedere că a recunoscut integral vina și a reparat prejudiciul”.

Anume asupra acestor motive invocate în apel de procurorul în Procuratura UTA Găgăuzia, sediul Ceadâr - Lunga, Bratan Liudmila (f.d. 216 – 217 v. I), instanța de apel nu s-a pronunțat, sau s-a pronunțat superficial, fără o argumentare clară.

Colegiul penal lărgit mai consideră că instanța de apel nu a verificat minuțios toate probele în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, fiind reținute la baza deciziei adoptate o interpretare eronată a normelor Codului civil și Codului penal, fără a se expune clar asupra motivelor invocate de procuror în apel.

Ne pronunțarea instanței de apel asupra tuturor motivelor relevante invocate în apel echivalează cu nerezolvarea fondului apelului și a fondului cauzei, în acest caz, decizia atacată urmează a fi casată, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, conform prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, întrucât asemenea erori judiciare nu pot fi corectate de către instanța de recurs ordinar.

În continuare, Colegiul penal lărgit, apreciază critic constatarea instanței de apel precum că ”Prin materialele cauzei s-a constatat, că Bahov M., depistând

telefonul și înțelegând, că bunul nu-i aparține, și că acest telefon are un proprietar, care posibil se află în apropiere, cu scop de a întoarce bunul în proprietatea sa, a luat acest telefon. Având posibilitate, nu a întreprins măsuri pentru identificarea proprietarului telefonului, nu l-a transmis colaboratorilor Centrului de creație pentru copii, ori organului de poliție din localitate, ci a dispus de el la propria discreție, înlocuind cartela – sim, s-a folosit de acest telefon”(v. II, f.d. 58verso) din următoarele considerente.

Colegiul penal lărgit conchide că instanța de apel nu a adus motive clare care ar confirma că inculpatul nu a acceptat bunul găsit în proprietatea sa și a avut scop de a întoarce bunul pe care l-a găsit știind cu certitudine că are un proprietar, în condițiile când inculpatul a deconectat telefonul și a schimbat cartela sim, înțelegând că prin aceste procedee, telefonul mobil o să fie greu sau chiar imposibil de găsit.

Mai mult, inculpatul a dispus de telefon 3 luni de zile, în care s-a folosit, iar ca motive indicate ce l-a împiedicat de a se adresa poliției sunt versiuni diferite indicate la diferite etape ale procesului penal, care nu coroborează între ele și cu probele din dosar, unicele declarații care coroborează parțial cu probele din dosar cu declarațiile martorilor și a părții vătămate minore sunt cele date la etapa urmăririi penale, unde inculpatul a recunoscut vina și a declarat „că a văzut telefonul, l-a luat și l-a pus în buzunar după care a părăsit clădirea”.

În acest sens, Colegiul penal lărgit reține că, inculpatul, a intrat în veceul Centrului de creație pentru copii, găsim un telefon pe veceu, nu a anunțat conducerea sau vreun pedagog din acest centru dar a stins telefonul, l-a pus în buzunar, a văzut că nu vine nimeni și a părăsit clădirea după care dispunând de bun l-a folosit timp de 3 luni de zile, bunul fiind depistat doar fiind desfășurate activități speciale de investigație.

Astfel, Colegiul penal lărgit conchide că, decizia se bazează pe niște concluzii greșite formulate de instanța de apel fără a fi efectuată analiza obiectivă, multiaspectuală și corespunzătoare a probelor în raport cu elementele de fapt constatate cu privire la faptele inculpatului.

În continuare, Colegiul penal lărgit mai indică că, instanța de apel a ignorat divergențele din declarațiile inculpatului, declarațiile inculpatului date în calitate de bănuit(v. I f.d. 37), declarațiile martorilor și a părții vătămate.

Bazându-și decizia adoptată pe declarațiile inculpatului, considerându-le ”corespunzătoare adevărului”, instanța a trecut cu vederea acele aspecte din declarațiile inculpatului, care se contrazic, și anume:

- bănuitul a indicat că „a intrat în centrul de creație pentru copii, a văzut un telefon pe veceu, l-a luat și l-a pus în buzunar după care văzând că nu vine nimeni a plecat, a uitat de telefon, găsindu-l în buzunarul scurtei după o săptămână, pe telefonul dat nu au parvenit careva apeluri, s-a uitat pe internet și a deblocat telefonul, recunoaște vina și dorește să se împace cu partea vătămată”(v. I, f.d. 37);

- ulterior, după 3 luni, la fel audiat în calitate de bănuit(v. I, f.d. 77 – 78), a indicat că „a găsit telefonul la o stație de autobus jos, văzând că nu este nimeni a luat

telefonul, pe telefonul dat nu au parvenit apeluri, după care a deblocat cu ajutorul unui soft telefonul mobil și s-a folosit de el”;

- fiind audiat în cadrul ședinței de judecată, inculpatul a indicat deja că „a găsit telefonul lângă o stație de autobuz, lângă un frigider, a luat telefonul, l-a pus în buzunar și a plecat în mașină, unde i-a arătat telefonul unei persoane pe nume Varașnin Nikita”(v. I, f.d. 168);

În atare circumstanțe, Colegiul penal lărgit constată că inculpatul a dat declarații contradictorii la diferite etape ale procesului penal, unele fiind diametral opuse celor declarate anterior, iar instanțele de judecată urmează să constate care corespund adevărului.

În acest sens, se notează că potrivit jurisprudenței constante a CtEDO, expuse în cazurile aplicării art. 6 al Convenției, s-a conchis că o hotărâre motivată demonstrează că părțile au fost auzite în cadrul procesului penal (Suominen c. Finlandei (2003) §37, Kuznetsov și alții c. Rusiei (2007) §85).

De asemenea, în hotărârea CtEDO în cauza Helle împotriva Finlandei, 19 decembrie 1997, pct. 60, se reține că noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă care nu și-a motivat decizia, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară fie prin alt mod, **să fi examinat totuși în mod real chestiunile esențiale supuse atenției sale.**

În consecință, Colegiul penal lărgit atestă că decizia instanței de apel de achitare a inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, din motivul că fapta nu este prevăzută de legea penală, printr-o motivare superficială, interpretând eronat normele penale și civile, ignorând mijloacele de probe examinate în instanța de judecată și fără a clarifica aspectele esențiale descrise în apelul procurorului, nu poate fi menținută, or, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor indicate în apel, decizia instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, astfel recursul declarat urmează a fi admis, iar decizia instanței de apel casată total, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanța de apel în alt complet de judecată.

7. La rejudecarea cauzei, instanța de apel urmează să se conducă de dispozițiile art. 436 Cod de procedură penală, care prevede procedura de rejudecare și limitele acesteia, să se pronunțe la modul cuvenit și în strictă conformitate cu prevederile Legii procesual penale – asupra motivelor esențiale indicate în cererea de apel declarată de procuror și în măsura competenței sale asupra motivelor din recursul declarat de procuror, nominalizate și în prezenta decizie, să elucideze faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date, să-și argumenteze clar concluziile sale în decizia adoptată, în baza probelor cercetate în ședința de judecată a instanței de apel, cu respectarea cerințelor art. 414, 415 Cod de procedură penală, art. 516 Cod civil, ținând cont de motivele casării deciziei atacate, de practica unitară în acest domeniu, de practica relevantă a CtEDO, în cadrul unui proces de judecată contradictoriu și echitabil, să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, conformă cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

8. În conformitate cu prevederile art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

Admite recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura UTA Găgăuzia, oficiul central, Gheorghieva Fedora, casează total decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 18 februarie 2021, în cauza penală privindu-l pe **Bahov Mihail XXXXX**, cu dispunerea rejudecării de către Curtea de Apel Comrat în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune căilor de atac.

Decizia motivată pronunțată la **02 decembrie 2021**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecătorii

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena

Guzun Ion

Boico Victor